

Ενωτική Αριστερή Πρωτοβουλία Ε'ΕΛΜΕ Ανατολικής Αττικής:

Δεν φταίει το Σύνταγμα που δε γίνονται διορισμοί - αυτό το άλλοθι στην κυβέρνηση εμείς δε θα το δώσουμε

Νόμος είναι το δίκιο του εργάτη και κατακτιέται στους δρόμους κι όχι στους κοινοβουλευτικούς διάδρομους

Κυκλοφόρησε στα σχολεία της Ε' ΕΛΜΕ Ανατολικής Αττικής, προκήρυξη της ΑΣΕ/ΠΑΜΕ ([εδώ](#)) που καταγγέλλει την ΕΑΠ γιατί ψήφισε λευκό για την κινητοποίηση 12/2/2019 για τη συνταγματική αναθεώρηση. **Η διαφορετική γνώμη για άλλη μια φορά, δυστυχώς στοχοποιείται, καταγγέλλεται, διαστρεβλώνεται από την ΑΣΕ** με στόχο την επικράτηση της. Εμείς **επιλέγουμε το δρόμο της τεκμηριωμένης συζήτησης** και γόνιμης αντιπαράθεσης. Θεωρούμε ότι αυτή είναι αναγκαία ιδιαίτερα σε αυτή την κρίσιμη περίοδο του εργατικού και εκπαιδευτικού κινήματος. Και πρέπει να αφορά τόσο το περιεχόμενο και τις μορφές των αγώνων όσο και την ταξική - δημοκρατική συζήτησή τους όπως και την αντίστοιχη ανασυγκρότηση των σωματείων. **Μόνο έτσι θα συμβάλουμε στην ενότητα και τη συσπείρωση του κόσμου της εργασίας και της εκπαίδευσης** για να βγουν αποφασιστικά και μαχητικά στο προσκήνιο, για να βάλουν φραγμό και **να ανατρέψουν την πολιτική της κυβέρνησης, Ε.Ε, ΟΟΣΑ, κεφαλαίου**. Από αυτή τη σκοπιά τοποθετούμαστε και για αυτή την κινητοποίηση.

Μια τέτοια συζήτηση θεωρούμε ότι **υπονομεύεται και ακυρώνεται από τη ψευδολογία της συγκεκριμένης προκήρυξης της ΑΣΕ**, όσον αφορά τη δράση της ΕΑΠ. Το «αριστερό αγωνιστόμετρο» του ΠΑΜΕ πιθανά να είδε μόνο τις δικές του σημαίες στις κινητοποιήσεις των αναπληρωτών γιατί αρνήθηκε να συντονιστεί με τα υπόλοιπα σωματεία που πλαισίωσαν το κέντρο αγώνα της κατελιημμένης Πρυτανείας, απ' όπου ξεχύνονταν τα ανθρώπινα

ποτάμια και των τριών πιο μαζικών και μαχητικών εκπαιδευτικών κινητοποιήσεων των τελευταίων χρόνων. Η ΕΑΠ – όχι χωρίς αδυναμίες- είναι περήφανη που συνέβαλλε με όλες της τις δυνάμεις σ αυτό. Επίσης θεωρούμε ότι οι θέσεις και η δράση μας καθιστούν αυταπόδεικτο το ψεύδος των ισχυρισμών ότι η ΕΑΠ «δε θέλει να παλέψουμε για την κατάργηση της ελαστικής εργασίας» ή ότι «δε θέλει να κουνηθεί φύλλο ενάντια στην κυβέρνηση». Αλλά ας δούμε την ουσία της συζήτησης που αφορά όλους μας.

Τι το κακό έχει η στήριξη μιας κοινοβουλευτικής πρωτοβουλίας για την «αναθεώρηση του μέρους του άρθρου 103 του Συντάγματος που απαγορεύει τη μετατροπή των συμβάσεων σε αορίστου χρόνου»; αναρωτιούνται οι συγγραφείς της προκήρυξης.

Η κινητοποίηση εντάσσεται σε μια επικίνδυνη κοινοβουλευτική λογική (και όχι στο «νόμος είναι το δίκιο του εργάτη»). Συναρτά τη μονιμοποίηση των συμβασιούχων με το άρθρο 103 του Συντάγματος και τους περιορισμούς που αυτό θέτει, **δίνοντας άλλοθι στην άρνηση της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ**. Σπέρνει αυταπάτες για τη δυνατότητα φιλεργατικής αλλαγής του αστικού συντάγματος από τη σημερινή κοινοβουλευτική πλειοψηφία και τον αστικό διπολισμό που παίρνει όλο και πιο αντιδραστικά χαρακτηριστικά. Στην πραγματικότητα δεν είναι το Σύνταγμα που δεν επιτρέπει την μονιμοποίηση των ελαστικά εργαζόμενων και των συμβασιούχων, αλλά η ίδια η πολιτική επιλογή της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ (όπως και των προηγούμενων κυβερνήσεων ΝΔ-ΠΑΣΟΚ) λόγω αποδοχής της στρατηγικής της ΕΕ και του ΟΟΣΑ για υπερεκμετάλλευση της εργατικής τάξης μέσα από την ελαστική εργασία. Η παντελής απουσία διορισμών τα τελευταία δέκα χρόνια στην εκπαίδευση, αλλά και σε όλο το δημόσιο δεν είναι εξαιτίας του Συντάγματος, αλλά εξαιτίας της πολιτικής που θεωρεί τη μονιμότητα βαρίδι στο αφήγημα της “εθνικής ανάπτυξης”, που θέλει ένα σχολείο συρρικνωμένο, με εκπαιδευτικούς ελαστικά εργαζόμενους και ευέλικτους.

Η κυβέρνηση και η κοινοβουλευτική πλειοψηφία των 180 βουλευτών το 2006-2007 οδηγήθηκε σε άτακτη υποχώρηση από την αντιδραστική αναθεώρηση του αρ16, της άρσης της μονιμότητας, από ένα πανεκπαιδευτικό κίνημα, που για οκτώ μήνες έδωσε ένα μεγάλο αγώνα με απεργία διαρκείας, με μεγάλες φοιτητικές διαδηλώσεις καταλήψεις, πολύμορφες συγκρουσιακές μορφές και με αιτήματα που ήταν σε αντιπαράθεση με το σύνολο της αντιεκπαιδευτικής, αντιλαϊκής πολιτικής της κυβέρνησης της Ν.Δ. Γι’ αυτό και νίκησε. Αντίστοιχα σήμερα με την πραγματικότητα επέκτασης της ελαστικής εργασίας μπορεί να αναμετρηθεί αποτελεσματικά μόνο ένα πιο συνολικό εκπαιδευτικό και εργατικό κίνημα, με χαρακτηριστικά όπως αυτά των πρόσφατων κινητοποιήσεων, δουλεύοντας με μεγαλύτερη συσπειρωτική ικανότητα και διάρκεια.

Από αυτή τη σκοπιά, το αίτημα είναι εξαιρετικά περιορισμένο για να ενώσει όλους τους ελαστικά εργαζόμενους. Αφορά μόνο τη μετατροπή των συμβάσεων Ιδιωτικού Δικαίου Ορισμένου Χρόνου (ΙΔΟΧ), που καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες, σε Ιδιωτικού Δικαίου Αορίστου Χρόνου (ΙΔΑΧ). Δεν τίθεται ως στόχος από την προτεινόμενη πρωτοβουλία του ΠΑΜΕ, για εδώ και τώρα **κατάργηση όλων των μορφών ελαστικής εργασίας στο δημόσιο** (επικουρικοί, αναπληρωτές, εργαζόμενοι με κοινωνικά προγράμματα, εργαζόμενοι με ΕΣΠΑ, εργολαβικοί), **μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων και διορισμός ΤΩΡΑ όλων των αναπληρωτών, ανατροπή των σφαιριστικών νέων μεθόδων επιλογής του μόνιμου προσωπικού με το εμπόριο των μεταπτυχιακών και των “προσόντων”**, όπως ανέδειξε ο πρόσφατος αγώνας στην εκπαίδευση.

Το συλλαλητήριο στις 12/2, με την κατάθεση της πρότασης συνταγματικής αναθεώρησης στη Βουλή, που προτείνουν οι συναγωνιστές του ΠΑΜΕ **ως μοναδική συγκεκριμένη κλιμάκωση των μαχητικών κινητοποιήσεων** που ξεδιπλώθηκαν το προηγούμενο διάστημα και στην εκπαίδευση, αποτελεί αποκλιμάκωση του αγώνα. Αφού την ίδια στιγμή αρνήθηκαν, τη συμμετοχή τους στη συνέχιση και τη διεύρυνση του συντονισμού σωματείων που είχε επιτευχθεί τις ημέρες των μαζικών κινητοποιήσεων, την πρόταξη του αιτήματος για κατάργηση του νόμου του προσοντολόγιου, τη στήριξη της κινητοποίησης των αναπληρωτών στις 26/1 μαζί με φοιτητές και σωματεία του δημόσιου τομέα, την νέα κινητοποίηση που αποφάσισαν αυτά τα σωματεία μαζί με τον ιδιωτικό τομέα στις 16 Φλεβάρη.

Επιπλέον δεν μπαίνουν σε μια ουσιαστική συζήτηση για έναν σχεδιασμό που να προβλέπει διεύρυνση των αιτημάτων, μεγαλύτερη συσπείρωση δυνάμεων όλων των εκπαιδευτικών, μέσα από ένα νέο κύκλο ΓΣ που θα αποφασίσει ένα πρόγραμμα απεργιακών κινητοποιήσεων με προοπτική, ενάντια σε όλη τη γραμμή της επίθεσης κυβέρνησης, ΕΕ, κεφαλαίου σε αντιπαράθεση με τον κυβερνητικό και εργοδοτικό συνδικαλισμό, στον οποίο να εντάσσουν και την πρωτοβουλία περί συνταγματικής αναθεώρησης. Έτσι στο τελευταίο Δ.Σ της ΟΛΜΕ δεν πρότειναν κανένα σχέδιο αγωνιστικής κλιμάκωσης, παρά μόνο το 12/2. Σε όλο το δημόσιο σφυρίζουν αδιάφορα στην πρόταση για κοινή απεργιακή μέρα ενάντια στην ελαστική εργασία και στο Γ.Σ της ΑΔΕΔΥ, 16/1 δεν έκαναν καμιά αγωνιστική πρόταση. **Όπως δήλωσε εξάλλου ο εκπρόσωπος της ΑΣΕ στο Δ.Σ της Ε'ΕΛΜΕ Ανατολικής Αττικής, τώρα είναι η ώρα για να βγάλουν οι εργαζόμενοι τα συμπεράσματα τους, για το ποια κόμματα τους στηρίζουν.** Πρόκειται, θεωρούμε για επίσημα και ηττοπαθή γραμμή υποταγής της δράσης των σωματείων στην υπηρεσία μιας κοινοβουλευτικής πρωτοβουλίας (σε μια παρατεταμένη προεκλογική περίοδο) και όχι το αντίθετο, που δε βοηθά στην ανάπτυξη των αγώνων.

Δεν είναι πρώτη φορά που το ΠΑΜΕ προτείνει τέτοιου τύπου κινητοποιήσεις. **Ποιος θυμάται, δύο χρόνια πριν τη συσπείρωση των 500 σωματείων για τις Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας, την οποία στηρίξαμε στο Δ.Σ της ΕΛΜΕ;** Με αποκλειστική ευθύνη του ΠΑΜΕ η πρωτοβουλία αυτή εκφυλίστηκε οδηγώντας σε μια απογευματινή κινητοποίηση την ημέρα κατάθεσης σχετικής πρότασης στη Βουλή από το ΚΚΕ. Οι υποσχέσεις περί ευρύτερου συντονισμού σωματείων που θα συνεχίσει, με νέα σύσκεψη και σχεδιασμό αγωνιστικής δράσης ξεχάστηκε. Κι όχι μόνο αυτό. Η πρωτοβουλία σωματείων του ιδιωτικού τομέα για απεργία στις 1 Νοέμβρη, για υπογραφή ΣΣΕ όχι μόνο δεν πλαισιώθηκε από σωματεία του ΠΑΜΕ αλλά πολεμήθηκε.

Τέλος, θέλουμε να δηλώσουμε ότι **η ΕΑΠ δεν είναι με τους αγώνες της άσφαιρης διαμαρτυρίας, κοινοβουλευτικών εκλογικών συμπερασμάτων και παρακολουθητισμού των σχεδιασμών του κυβερνητικού εργοδοτικού συνδικαλισμού**, που καλλιεργούν τη γραμμή ήττας και υποταγής στον αρνητικό κοινωνικό και πολιτικό συσχετισμό. Που βάζουν σαν όριο τους να μην «πέσει η κυβέρνηση», όπως έγινε με το μεγαλειώδη αγώνα ενάντια στο νόμο Κατρούγκαλου, που οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ ουσιαστικά «άδειασαν» τη στιγμή της μεγαλύτερης συγκέντρωσης δυνάμεων, με την πρόταση για απεργία όταν η κυβέρνηση θα κατέθετε το νοσχ στη Βουλή. Η ΕΑΠ δεν υποτάσσεται ούτε στον αρνητικό συσχετισμό των ΔΣ, ψηφίζοντας αναλογικά προεδρεία με τη ΔΑΚΕ, την ΠΕΚ και τα ΣΥΝΕΚ. Ούτε βάζει σαν όριο της δράσης των εκπαιδευτικών το σχέδιο του εργοδοτικού κυβερνητικού συνδικαλισμού ΟΛΜΕ και ΔΟΕ, που ενίσχυσε με τη στάση της η ΑΣΕ/ΠΑΜΕ όλο το προηγούμενο διάστημα. Στα Δ.Σ των ΟΛΜΕ/ΕΛΜΕ και στις Γ.Σ προέδρων αρνήθηκαν οι πρόεδροι της ΑΣΕ να ψηφίσουν οποιαδήποτε συνθετική πρόταση ανάπτυξης κινητοποιήσεων που θα ξεπερνούσε τα εμπόδια του εργοδοτικού κυβερνητικού συνδικαλισμού στην ΟΛΜΕ.

“Ίδου η Ρόδος Ίδου και το πήδημα” συνάδελφοι της ΑΣΕ. Αφήστε τις συκοφαντίες. Με ουσιαστική συζήτηση να προχωρήσουμε τώρα σε πραγματική κοινή δράση στην κατεύθυνση ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος με στόχο την ανατροπή αυτής της πολιτικής. Να δουλέψουμε για μαζικές ΓΣ και με κοινό σχέδιο αγωνιστικής κλιμάκωσης και συντονισμού σε όλες τις ΕΛΜΕ, να ξεπεράσουμε τον κυβερνητικό συνδικαλισμό. Να διεκδικήσουμε μαχητικά το δικαίωμα στη μόρφωση και τη δουλειά για όλο το λαό.